

Josie Silver

Üks päev detsembris

Jõuluaja armastuslugu

Inglise keelest tõlkinud Ülle Jälle

Josie Silver

One Day in December

A Christmas Love Story

Penguin Random House UK

First Published 2017

Copyright © Josie Silver, 2017

Toimetanud Lea Arme

Kujundanud Virge Ilves

Tõlge eesti keelde © Ülle Jälle ja Tänapäev, 2020

ISBN 978-9949-85-863-7

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Armastusega
Jamesile, Edile ja Alexile.

2008

21. detsember

Laurie

Mind paneb imestama, et kõik talvel ühistransporti kasutavad inimesed ei ole pikali kukkunud ja pisikute ülekülluse tõttu surnud. Viimase kümne minuti jooksul on minu peale köhitud ja aevastatud ning kui minu ees istuv naine veel korra oma kõõmaseid juukseid minu suunas raputab, võin oma jahnunud kohvipõhja talle pähe kallata, kuna ma ei saa seda nagu-nii enam juua, sest see on tema pea surnud naharakke täis.

Olen nii väsinud, et võiksin siinsamas, selle kõikuva, inimesi täis bussi ülemisel korrusel magama jääda. Jumal tänatud, et enne jõule sai töö viimaks tehtud, sest mu aju ega keha poleks välja kannatanud enam ühtegi vahetust selle jubeda hotelli vastuvõtulauas. Küllastajate poolelt võis see ju olla kaunistatud vanikute ja ilusate tulukestega, aga eesriide taga on see hingetu põrguauk. Ma peaaegu magan isegi siis, kui olen ärkvel. Kavatsen magada talveund kuni järgmise aastani, kui homme oma

vanemate nostalgilisse tuttavasse majja, lapsepõlvekoju jõuan. See on nagu mingi lohutav ajarännak, kui minna Londonist vahepeal rahulikku Midlandsi külakesse oma lapsepõlve magamistuppa, isegi kui kõik mu lapsepõlvemälestused ei ole õnnelikud. Ka kõige lähedasemates peredes on tragöödiaid ja võib väita, et meie oma juhtus vara ja oli valus. Ma ei jää siiski selle peale pikalt mõtlema, sest jõulud peaksid olema lootuse, armastuse ja, antud hetkel kõige ahvatlevama, magamise aeg. Magamine, vahepeal võidusõõtmine venna Daryli ja tema sõbratari Annaga ning terve hulk imalaid jõulufilme, sest kuidas on võimalik tüdineda vaatamast üht õnnetut tüüpi seismas külma käes, käes silt, mis kuulutab vaikides oma parima sõbra naisele, et tema närbunud süda armastab naist igavesti? Ehkki – kas see on romantika? Ma pole selles päris kindel. Natuke nagu on ka, sellisel kurval moel, aga samas on ta ka maailma kõige viletsam sõber.

Ma ei muretse enam pisikute pärast bussis, sest olen neid kahtlemata alla neelanud piisavalt, et need saaksid mind tappa, kui tahaksid, nii et toetan lauba vastu udust akent ja vaatan, kuidas Camden High Street heledate jõulutulede säras mööda libiseb ning helendavatel, udustel vaateakendel müüakse kõike alates nahktagidest kuni Londoni maitsetute suveniirideni. Kell on vaevu neli pärastlõunal, ometi on Londonis hämar – täna vist ei läinudki valgeks.

Mu mõtisklused tuletavad mulle meelde, et peaksin arvatavasti võtma juustest labase kuusekarra, mida mu nõme ülemus kanda käskis, sest näen välja, nagu kandideeriksin põhikooli jõluetenduses ingel Gabrieli rolli, aga saan aru, et ma ei viitsi. See ei huvita selles bussis mitte kedagi – ei

niiskes jopes meest minu kõrval, kes võtab enda alla rohkem kui pool istmest, tukastades eilse ajalehe kohal, ega koolipoisse, kes tagumisel istmel üksteisest üle karjuvad, ja kindlasti mitte ka kõõmast naist minu ees oma vilkuvate lumehelbekõrvarõngastega. Tema ehtevaliku iroonia ei jää mulle märkamata – kui oleksin ebameeldivam inimene, koputaksin talle õlale ja ütleksin, et ta kisub tähelepanu iga oma pearaputusega tekitavale nahaosakeste lumetormile. Ma ei ole nii ebameeldiv või olen seda siis endamisi. Nagu me kõik, eks ole?

Issand, kui palju peatusi see buss teeb? Olen ikka veel oma korterist mõne kilomeetri kaugusel ja siia ei mahu enam ühtegi inimest.

Noh, mõtlen ma. Liigu. Vii mind koju. Ehkki kodu on praegu üsna masendav paik, sest mu korterikaaslane Sarah läks oma vanemate juurde. Tuletan endale meelde, et üks päev veel ja siis kaon siit ka mina.

Buss peatub vabisedes tänava otsas ja ma vaatan alla, nähes, kuidas rodu inimesi trügib maha ja samal ajal teine rodu sisse. Nad nagu arvaksid, et see on võistlus veendumaks, kui palju inimesi väikesesse ruumi mahub.

Bussipeatuses istub allalastava istme peal üks mees. See ei saa olla tema buss, sest ta on süvenenud kõvade kaantega raamatusse. Panen teda tähele, sest ta ei paista enda ees toimuvat trügimist ja nügimist märkavat ning see meenutab filmide eriefekte, kus keegi on täiesti paigale tardunud ja veidi fookusest väljas maailm tiirleb tema ümber.

Ma ei näe mehe nägu, ainult tema liivakarva juukseid, mis on pisut pikavõitu ja tõmbuvad edasi kasvades ilmselt

lainsesse. Tal on seljas tumesinine villane poolmantel ja kae-
las sall, mille keegi on talle vist kudunud. See on kitsilik ja
ootamatu tema muu riietuse juures – tumedad kitsad teksad
ja saapad – ning ta on täielikult raamatusse süvenenud. Kis-
sitan silmi, küünitan pead allapoole, et näha, mida ta loeb,
pühin jopevarrukaga udust akent, et paremini näha.

Ma ei tea, kas tema pilku köidab minu käe liikumine üle
klaasi või kõõmanaise kõrvarõngaste vilkumine, aga ta tõs-
tab pea ja pilgutab mitu korda silmi, koondades pilgu minu
aknale. *Minule.*

Me vaatame teineteisele otsa ja ma ei suuda pilku lahti
kiskuda. Tunnen, kuidas mu huuled liiguvad, nagu püüak-
sin midagi öelda, jumal teab mida, ja järsku, täiesti ootama-
tult pean ma bussist välja saama. Mind haarab meeletu tung
pääseda selle mehe juurde, aga ma ei tee seda. Ma ei liiguta
ennast, sest tean, et ei mahu jopes mehest nagnii mööda
ega suuda läbi rahvast täis bussi trügida enne, kui see lii-
kuma hakkab. Seega teen otsuse jääda paigale ja üritan talle
oma kuuma, meeletult igatseva pilguga mõista anda, et
ta tuleks bussi peale.

Ta pole filmistaari välimusega ega ka klassikaliselt täius-
lik, aga temas on mingi lohakas elegants ja siiras sarm, mis
mind köidab. Ma ei näe nii kaugelt tema silmade värvi. Vist
rohelist või sinist?

Ja asi on selles – võite ju seda soovunelmaks pidada, aga
ma olen kindel, et teda tabas samasugune välgunool kui
mind, nagu oleks nähtamatu välguharu meid kuidagimoodi
ühendanud. Äratundmine, alasti jahmunud vapustus tema
suurtes silmades. Ta vaatab veel korra minu poole, nagu

näeks juhuslikult ammust parimat sõpra, keda pole kaua kohanud, ega suuda uskuda, et ta on sealsamas.

See pilk ütleb korraga: „*Tere, issand, see oled sina, ma ei suuda uskuda, kui hea meel mul on sind näha.*“

Mees vaatab korraaks kahaneva inimesterivi poole, mis ootab bussi pääsemist, ja siis uuesti mind, ning ma nagu kuulen tema mõtteid. Ta arutleb, kas bussi astumine oleks hullumeelsus, mida ta ütleks, kui meid ei eraldaks klaas ja rahvamass, kas ta tunneks end tobedana, et jooksis minuni jõudmiseks kaks astet korraga üles.

Ei, püüan mina tagasi kerida. Ei, sa ei tunneks end tobedana. Ma ei laseks sel juhtuda. Tule juba selle neetud bussi peale! Ta vaatab mulle otsa ja naeratab siis laialt, nagu ei suudaks seda tagasi hoida. Ja siis naeratan ka mina, peaaegu peadpööritava joovastusega. Ka mina ei saa sinna midagi parata.

Palun tule bussi peale. Ta teeb järsku otsuse, lööb raamatu kokku ja topib selle jalgade vahel olevasse seljakotti. Ta tuleb edasi ja ma hoian hinge kinni, surun peopesa vastu akent, ärgitan teda kiirustama, kuigi kuulen uste sulgumise vastikut sisinat ja tunnen nõksatust, kui käsipidur maha võetakse.

Ei! Ei! Issand jumal, ära mõtlegi siit peatusest minema sõita! Jõulud on ju! tahan ma karjuda, aga buss liigub aina kiiremini ja mees seisab hingeldades kõnniteel, vaadates meile järele. Näen, kuidas tema pilk lüüasaamist tunnistas kustum ja kuna on jõulud ja kuna ma armusin äsja lootusetult bussipeatuses istunud võõrastele, saadan talle kurva õhusuudluse ja toetan lauba vastu klaasi, vaadates teda, kuni ta silmist kaob.

Siis taipan. Kuramus. Miks ma ei teinud sama, mida see õnnetu mees, ega kirjutanud midagi, mida oleksin saanud talle näidata? Oleksin võinud seda teha. Oleksin võinud kirjutada oma mobiilinumbriga udusele aknaklaasile. Oleksin võinud avada tillukese akna ning hüüda oma nime ja aadressi. Mulle tuleb pähe hulk asju, mida oleksin võinud või pidanud tegema, ometi ei tulnud ükski neist mulle meelde, sest ma lihtsalt ei suutnud temalt pilku kiskuda.

Pealtnägijate jaoks pidi see olema Oscari vääriline ühe-minutiline tummfilm. Kui keegi edaspidi minult küsib, kas ma olen kunagi armunud esimesest pilgust, vastan jah, üheks imeliseks minutiks 21. detsembril 2008. aastal.

2009

Uusaastalubadused

Sel aastal on ainult kaks lubadust, kaks suurt, säravat ja läikivat lubadust.

1. Otsida üles mees bussipeatusest.
2. Otsida endale korralik töö mõnes ajakirjas.

Kuramus. Soovin, et oleksin need pliiatsiga kirjutanud, sest siis kustutaksin need ära ja vahetaksin neil kohad. Tegelikult tahaksin kõigepealt leida ülilaheda töökoha mõnes ajakirjas ja seejärel kohtuda juhuslikult bussipeatuse mehega mõnes kohvikus, käes mingi tervislik lõunasöök, ja tema lööks selle mul kogemata käest, tõstaks pilgu ja ütleks: „Oh, see oled sina. Viimaks ometi.“

Ja siis jätaksime lõuna vahele ja läheksime hoopis parki jalutama, sest isu oleks kadunud, aga me oleksime leidnud oma elu armastuse.

Nojah, siis. Soovige mulle edu.